

Девета глава

В салона на самолета влиза една от стюардесите и се приближава до непознатия. Разговаря с него на странния език, който Миро и Драгица вече чуха. Непознатият кима и стюардесата изчезва обратно през вратата в предната част на салона.

Непознатият се приближава до Миро и Драгица, сяда на седалката пред тях и спокойно им казва:

- След малко кацаме в Ню Йорк. Няма да слизаме, но от имиграционните ще дойдат, за да проверят документите ни. Ето паспортите ви с американски визи. Ако ви попитат за целта на пристигането ви в Щатите, казвате че сте преводачи и ще превеждате на бизнес среща в Колорадо. Всичко останало ще застраши мисията и ще ни принуди да прибегнем до употреба на непозволени технологии.

- Непозволени технологии? - учудва се Миро.

- Непозволени на Земята – обяснява непознатият. -

Можем да ги използваме във всеки един момент и видимо нищо няма да се промени, но волята и решенията на имиграционните служители, пък и вашите, ще бъдат овладени и контролирани, докато бъде необходимо.

- Вие май мрете да си правите куклено шоу, а? - ехидно пита Драгица.

- Хайде тогава да не ни правите този кеф, а? - отговаря по същия начин непознатият.

- Не мога да ти обещаая – казва Драгица.

- За предпочитане е да няма изпълнения – настъпва непознатият.

- Така ти се иска, ама то не зависи само от теб –

упорства Драгица.

- Виж какво – непознатият все още е спокоен, – можем да ви зашеметим и да ви отнесем в багажното, да ви сложим в някой сандък, който няма да проверяват, защото има дипломатически багаж, и така всичко ще мине кротко и спокойно. Обаче след това пак ще те боли цялото тяло, пак ще си отмаляла и няма да можеш да си кажеш името и още редица лоши последствия.

- Ако има шанс да ви изловят, ще го използвам – инати се Драгица.

- Шансът е съвсем минимален – казва непознатият. - Вече ти обясних. Трябва да се примириш.

- Май няма да стане – продължава да не отстъпва Драгица.

- Добре тогава – вдига рамене непознатият. - Ще гледаме куклено шоу. Искаш ли да ти го заснема на видео, за да се забавляваш после?

- Ти си перверзник! - възмущава се Драгица.

- Това ще го преглътна, защото знам, че си афектирана – спокойствието на непознатия се запазва. - Обаче ако опиташ да правиш геройства, само ще станеш за смях. Искаш ли да станеш за смях?

- И кой ще ми се смее? - пита Драгица. - Ти ли или онези каменни лица? Или онези блондинки? Те нямат капка акъл, та камо ли чувство за хумор.

- Акъл имат, нищо че са блондинки – казва непознатият. - Но за чувството им за хумор си права. Изобщо не им пука за нищо. Не разбират от майтап. Та ако ги ядосаш с майтапите си, сърди се само на себе си. Не казвай, че не съм те предупредил.

Миро мълчи през цялото време, външно е безразличен, гледа безучастно, а движенията му не издават вътрешно напрежение.

Самолетът рулира по пистата на JFK. Малко след като спира и моторите му заглъхват, в салона влизат няколко униформени служители и започват проверка на документите на пътниците. В салона, още преди кацането, са седнали и всички придружители на непознатия.

Непознатият гледа Драгица в очите. Невъзмутимото му спокойствие и увереността му, че владее положението, задържат спонтанната реакция на Драгица, която е решила да направи нещо.

Един от служителите се приближава първо до Миро и му иска документите. Миро му подава фалшивия паспорт. Служителят го пита:

- What is the purpose of your visit to USA?
- Ask him – Миро сочи непознатия.
- Sorry? - служителят не очаква такъв отговор.
- Just ask him. He's my boss. - обяснява Миро

спокойно.

- I asked YOU! What is the purpose of YOUR visit to USA? - служителят става нетърпелив.

- Ask him, I TOLD you – Миро не губи спокойствие.

За миг служителят се колебае. Ръката му понечва да включи уоки-токито, за да сигнализира за нередност, но само след секунди движението се прекъсва и ръката му се отпуска. Служителят връща на Миро паспорта, който държи в другата си ръка и казва:

- Thank you!

Миро гледа с недоумение, но вече е разбрал: непознатият не го е излъгал. Кукленото шоу е започнало.

Служителят се приближава до Драгица и казва:

- Your passport, please.

Драгица му подава салфетка.

Служителят я поглежда, разлиства я и я връща на Драгица.

- Thank you!

След това групата служители спокойно напуска самолета.

Драгица все още държи салфетката в ръка и гледа безучастно.

Миро я наблюдава и разбира, че с нея става нещо.

- Драгица, хей, Драгица! - вика Миро и щрака с пръсти пред лицето ѝ.

Драгица не реагира.

- Значи, наистина си включил гадната си технология! - вика Миро към непознатия, който си седи невъзмутим.

- Нали ви предупредих? С нас на глава няма лесно да излезете – казва непознатият.

- Постоянно си служите с насилие! - възмущава се Миро.

- Много добре знаеш, че това, което използвахме, предотврати насилието – спокойно обяснява непознатият.

- Твоята гледна точка си е твоя. От моя гледна точка си служите с насилие! - не отстъпва Миро.

- Добре, и какво щеше да стане, ако служителят се беше обадил? Веднага самолета щеше да се напълни с въоръжени. Това нямаше ли да бъде употреба на сила? - пита спокойно непознатият.

- Това щеше да бъде противодействие на силата – отсича Миро.

- Вие, хората, сте като малки деца – поучително говори непознатият. - Инатите се за всяко нещо. Каквото си наумите, го правите, без да мислите за последствията. С толкова упорство се сблъсках през последните петнайсет години у вас, та ми се струва, че е някакъв кошмар, а не реалност. Това упорство води до неотстъпчивост, а тя до насилие. Семейни трагедии, убийства, войни. Огромни

жертви...

- Ти ли ми говориш за упорство? - ехидно казва Миро. - Ние сме били като малки деца! А вие се правите на Господ! Я ми кажи, какво си правил последните петнайсет години в Хърватска? Особено по времето на войната.

- Ако ме питаш, дали съм продавал оръжие, не! - заявява непознатият.

- А какво? Стоки с двойна употреба – Миро продължава да е хаплив.

- Отговорът ми пак е не. Технологиите, които продаваме, не са за военни цели и нямат нито пряко, нито косвено отношение към военни производства.

- И какви са тези миролюбиви технологии? - пак язвително задава въпроса си Миро.

- Когато му дойде времето, ще разбереш.

